

17: I Was Petrified

Dag 40: Van Bliss (ID) naar Lehi (UT)

280 mijlen vandaag / 18855 km in totaal / 10034 stappen vandaag

Waarom heeft niemand in de RV-app vermeld dat er in de buurt van onze overnachtingsplek een trein rijdt??? Een stuk of 2, 3 keer worden we gewekt door het getoeter van de claxon. Gelukkig is het niet vlakbij dat de spoorweg gelegen is, maar toch… Waar we

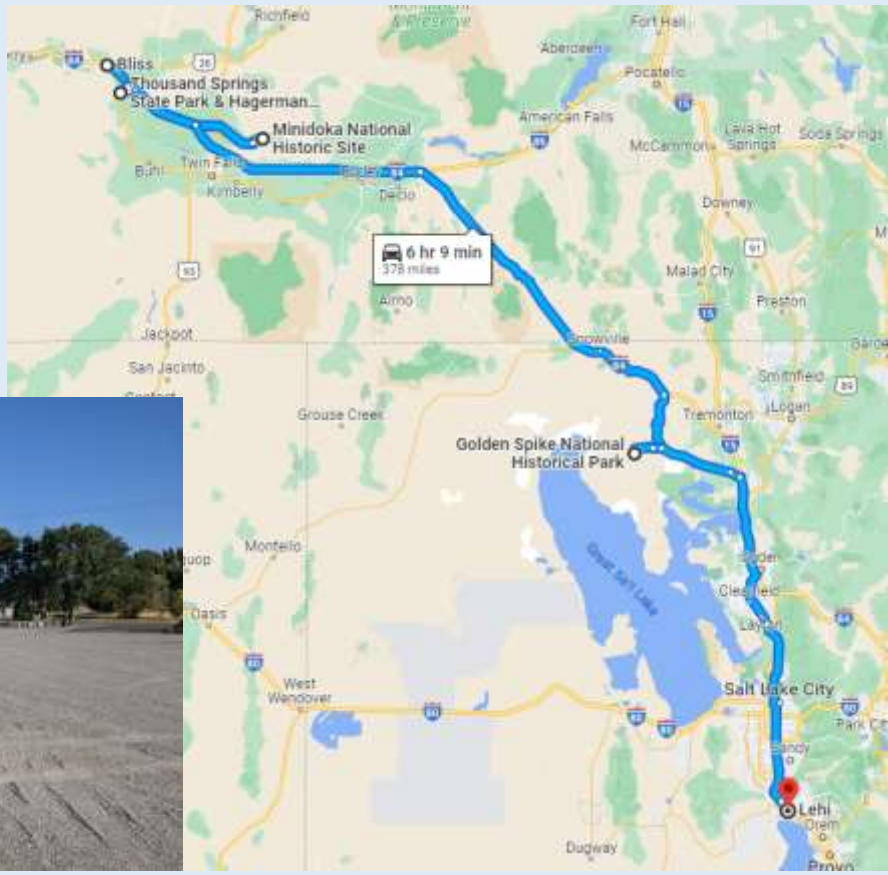

oorspronkelijk genoeg hadden aan enkel het laken, hebben we in de loop van de nacht toch beroep moeten doen op een extra laagje: het mag overdag dan wel warm zijn, het seizoen waarin de nachten aanzienlijk koeler worden, is duidelijk aangebroken.

Om 07u00 weerklinkt de zachte pianomuziek van m'n Spotifywekker, maar veel zin om op te staan, hebben we nog niet. Hoesy schakelt alvast de verwarming aan; het duurt echter toch nog een dik half uur vooraleer ik moedig genoeg ben om hetzelfde te doen met de waterverwarming. Ik geraak niet echt wakker deze ochtend, en dat terwijl we vandaag maar liefst 2 uitstappen op het programma hebben staan! In afwachting totdat de temperatuur van het water aangenaam genoeg is, maak ik alvast de fruitsla klaar. Daarna een verkwikkende douche en dan is het ontbijttijd.

Hoesy voert een amusante conversatie via Messenger met Alex, een van de 2 'sugar daddies' – niet pejoratief bedoeld! – van Loic. Mark en Alex zijn het koppel dat zich tijdens het jaar van onze oudste zoon aan UDel [noot van Hoesy: UDel = University of Delaware] ontfermde over enkele buitenlandse studenten, waaronder meestal ook de Belgische. Ze zijn heel goeie vrienden geworden, niet alleen van Loic, maar ook van ons:

we zijn er enkele keren naartoe gereden toen we nog in ons 2de vaderland woonden, en zij zijn ook al 2 keer bij ons in België op bezoek geweest. Ze zijn momenteel actief op zoek naar een toffe woonst in Portugal – ja, ja, het bestaat, Amerikanen die hun vaderland willen verruilen voor Europa! – en Alex stuurt ons regelmatig updates door. Zo ook deze ochtend: de links volgen elkaar op, de ene al gekker en meer van de pot gerukt dan de andere. De laatste echter heeft serieus potentieel: een mooi stulpje met zwembad voor een redelijke prijs. Enig minpunt: het is enkel te huur, en dan nog maar voor een gedeelte van het jaar.

Terwijl ik snel m'n haar droog, geeft Hoesy alvast de coördinaten van onze 1ste stop van vandaag in: Hagerman Fossil Beds National Park. Om 09u40 zijn we aan 't rijden. De rit ernaartoe vraagt slechts een 10-tal minuutjes, maar eerst springen we nog even het lokale supermarktje binnen voor DRINKWATER.

Het bezoekerscentrum van het park ligt net buiten Hagerman, ID en is gloednieuw. We hadden eerlijk gezegd nog nooit van het stadje gehoord: het verscheen op Hoesy's radar toen hij de kaart met alle nationale parken van de States consulteerde om uit te dokteren welke we op onze terugweg naar Georgia konden aandoen, wegens nog niet bezocht. Blijkt dat de ondergrond in deze streek rijk is aan fossielen, en de voornaamste trekpleister van het piepkleine nationale parkje is 'The Hagerman Horse'. Dit dier, dat ook het fossiel van de staat is, is de zebra-achtige voorloper van het hedendaagse paard. Het unieke aan dit beestje is dat het de 1ste eenhoevige paardachtige is, in tegenstelling tot zijn voorouders.

Al snel blijkt uit de borden en de opstellingen van de verschillende fossielen dat er op een ludieke manier informatie verspreid wordt. Niet alleen zijn de woordspelingen in de titels leuk – 'First, I was petrified' - het tentoongestelde skelet van het paardje heeft een vlinder op de neus en een strikje aan zijn beenderige staart. Je kan er ook fossiele tanden van verschillende diersoorten vinden, evenals beenderen, die telkens gecombineerd worden met een hedendaags voorbeeld: heel bevattelijk allemaal. Een vriendelijke ranger die een Franse boyfriend heeft en enkele maanden geleden België nog bezocht heeft, geeft uitleg bij het grote schilderij in de hal dat de dieren van 3 à 4 miljoen jaar geleden weergeeft. Verdorie, die luiaards waren reusachtig! En naast sabeltandtijgers bestonden er klaarblijkelijk ook sabeltandkatten. Voorts leren we dat een mastodont slechts verre familie van de mammoet en de olifant is.

17: I Was Petrified

Om 11u00 zetten we koers naar onze volgende bestemming, Minidoka Internment Camp National Historic Site, waar we een uurtje later arriveren. De ranger van Hagerman Fossil Beds National Park heeft ons al verteld dat het bezoekerscentrum van dit park reeds gesloten is wegens einde seizoen. Da's een beetje jammer, want nu zijn we op onszelf aangewezen om deze plek te ontdekken. Aan de ingang trekken we foto's van (een kopie van) een wachttoren en de restanten van het wachthuisje en de ruimte waar de bezoekers van het kamp ontvangen werden vooraleer ze in het kamp toegelaten werden. Dan rijden we naar het bezoekerscentrum, dat we met enige moeite vinden: het is ondergebracht in een van de voormalige kampbarakken. De parking is volledig leeg; wij zijn de enige bezoekers ter plaatse. Het informatiekistje aan de toiletten – die trouwens gesloten zijn – bevat nog wel de stempel voor het Youth Rangers programma, maar spijtig genoeg geen foldertjes.

Dan maar met de natte vinger: ik activeer de AllTrails-app op m'n GSM en we beginnen aan de zelfgidsende wandeling van 1,6 mijl. Langsheen het parcours staan regelmatig borden met uitleg over wat er zich hier afgespeeld heeft van 1942 tot 1945. Na de aanval op Pearl Harbor werden er per presidentieel besluit snel opgetrokken kampen in militaire stijl geopend waarin zowel Japanners met Amerikaans staatsburgerschap, als personen van Japanse afkomst die woonden in de staten grenzend aan de Grote Oceaan werden ondergebracht. Minidoka was een van die kampen: meerbepaald Japanners woonachtig in de staten Washington, Oregon en Alaska werden verplicht om hebben en houden achter te laten en hier te komen wonen, omdat ze 'niet te vertrouwen' waren. Deze mensen probeerden gedurende 3 jaar zo goed en zo kwaad als het ging hier hun leven terug op te bouwen.

17: I Was Petrified

Gedurende iets meer dan een uur wordt onze wandeling een interessante, maar ontluisterende kennismaking met een stukje geschiedenis waarvan ik amper op de hoogte was. Het is warm op de trail: het kamp bevindt zich op een open vlakte tussen basaltrotsen met als begroeiing niets anders dan alsem, sagebrush in het Engels. Het geheel biedt een troosteloze aanblik, en ik probeer me in te beelden hoe de mensen hier gedwongen moesten wonen en werken. Ze bewerkten de arme bodem en maakten er landbouwgrond van, waarvan de opbrengsten op de duur de noden van het gehele kamp konden lenigen. Ze bouwden scholen, legden baseballvelden aan, toverden de barakken om in cinema's, kapperszaken, beauty shops, ruimtes waar met een koor kon gerepeteerd worden of waar hobby's konden uitgeoefend worden, ze maakten zelfs via een aftakking van het naburige kanaal een zwemvijver. De weinige post die ze ontvingen, was merendeels gecensureerd; er mocht bezoek van buiten het kamp ontvangen worden, maar die mensen werden eerst aan een grondige controle onderworpen vooraleer ze binnen mochten. Wat me vooral tegen de borst stoot, is dat er aan de jonge mannen gevraagd werd of ze dienst wilden nemen in het Amerikaanse leger en strijden 'voor het vaderland', hetzelfde land dat hen als beesten in kampen bij elkaar dreef.

Toch wel onder de indruk van deze historische plaats zoeken we om iets na tweeën onze RV terug op. Hoesy heeft berekend dat we, als we dadelijk vertrekken en geen stops inlassen, rond 16u00 in 'Golden Spike National Historic Park' in Promontory, UT kunnen zijn, een uur voordat het bezoekerscentrum sluit. Weer een heel ander soort park dan de 2 die we vandaag al bezocht hebben: hier werd in 1869 de laatste klinknagel geslagen, waardoor de Transcontinental Railroad een feit werd. Als ik de website bezoek, zie ik dat we nog zouden kunnen deelnemen aan het 'Locomotive Ranger Program'. OK, let's go!

Niet stoppen onderweg betekent dat we ook geen tijd kunnen uittrekken voor een lunch. We pakken het dus op de manier aan die we hanteerden toen de jongens nog bij ons waren: ik smeer de bokes en we eten ze gewoon tijdens het rijden op. De rit verloopt voorspoedig, en om 15u15 zeggen we goeiedag aan Idaho en worden we verwelkomd in Utah door het obligate bord langs de weg.

Het is iets na vieren als we op de parking voor het visitor center halt houden. In tegenstelling met Minidoka Internment Camp National Historic Site is er hier wel wat volk aanwezig: er staan toch wat auto's geparkeerd. In onze haast om nog op tijd voor de demonstratie te zijn, vergeet ik onze 'Discover America'-pas in de auto. Geen nood, de vriendelijke ranger aan het loket laat ons zonder omhaal passeren: "Kom seffens de betaling maar regelen!"

Achter het bezoekerscentrum staat een oudere ranger uitleg te geven over wat er gaat gebeuren, maar

de dampende locomotief, die we op onze weg hiernaartoe zagen tuffen, is nog niet terug in beweging gekomen. Fijn, we kunnen het showtje nog bijwonen! De bedoeling is dat de 2 locomotieven, weliswaar replica's van de originele, maar desalniettemin behoorlijk indrukwekkende machines, wegrijden naar hun nachtverblijf. Ze zijn deze ochtend tijdens een gelijkaardige opvoering naar de plaats waar de 2 spoorwegbedrijven elkaar in 1869 ontmoet hebben, gereden. Eerst is het de beurt aan de No. 119 van de Union Pacific Railroad: compleet met stoomfluit en claxon dendert hij voorbij ons richting loods.

Nadien is het even pauze: om 16u30 zal de Jupiter van de Central Pacific Railroad z'n kompaan volgen. Tijd om ons te legitimeren: ik wandel terug naar de RV om onze pas te halen. De ranger bedankt me en vraagt of het enkel wij beiden zijn? Weer aan de plaats aan het spoor aangekomen, zie ik dat Hoesy in gesprek geraakt is met de ranger die daarnet het evenement van uitleg heeft voorzien. De man geeft op een amusante manier toelichting over de strijd in het 3de deel van de 19de eeuw tussen beide spoorwegbedrijven om als eerste een transcontinentale spoorweg aan te leggen, en zodanig Omaha, Nebraska met Sacramento, California te verbinden. Terwijl de Central Pacific Railroad voornamelijk onder de Chinese bevolking rekruteerde, nam zijn tegenstander, de Union Pacific Railroad, een allegaartje van spoorwegarbeiders in dienst: Ierse, Duitse en Italiaanse immigranten, Afro-Amerikanen, zelfs oudstrijders van beide partijen van de Burgeroorlog. Het wordt een bewogen race om zoveel mogelijk mijlen aan rails aan te leggen, een project waarvoor 5 jaar voorzien was, maar in 4 jaar afgewerkt werd.

Om 16u30 stipt stappen 2 mannen in de toenmalige outfit van machinist in de indrukwekkende, blinkende Jupiter en herhalen ze het gebeuren van een half uurtje geleden, ditmaal met de locomotief van de CPRR. Na de opvoering wandelen we nog even rond in het bezoekerscentrum, bekijken we de tentoonstelling over de aanleg van de spoorweg en pik ik de laatste minuten van de documentaire mee. Leuk om te vernemen is dat die ook kan bekeken worden op de site van het nationale park, net zoals de documentaires van andere nationale parken. Ga ik eens terug in België op een rustig moment zeker uittesten!

Om 17u00 sluit het visitor center de deuren. Buiten op de parking bevinden zich nog een prachtig beeldhouwwerk van een bizon, mét een informatiebord dat het trieste wedervaren van de eens zo talijke buffalokuddes verhaalt, en een momument dat de 150ste verjaardag van de historische samensmelting van beide spoorwegen herdenkt.

Onze RV is omgeven door een zwerm vliegen, en het kost ons enige moeite om 'vliegloos' in te stappen. Hoesy zet z'n plan voor de rest van de dag uiteen: hij zou graag naar het volgende nationale park rijden, een 2-tal uur rijden verder, en daar in de buurt willen overnachten. Het volgende uur brengen we door met het zoeken van een vrije plek op een van de talrijke RV-campings, wat weer geen sinecure is: turend op ons GSM-scherm, wachten totdat de websites laden, bellen naar mogelijke adresjes. Tenslotte kan Hoesy online een 'dry spot', dat is zonder water of elektriciteit, vastleggen. Zouden we het voor de komende dagen toch niet beter anders aanpakken? Te bespreken tijdens het avondeten…

Dat zou ik graag nog eens laten doorgaan in een restaurantje in de buurt van onze slaapplaats, dus ga ik op zoek naar een eetadresje terwijl we rijden. Er zijn wel wat mogelijkheden, maar na een tijdje raak ik het zoekwerk beu, en concentreer me op het schrijven aan het reisdagboekhoofdstuk van vandaag. We zullen ter plaatse wel uitmaken waar we vanavond zin in hebben. Even overweeg ik om onderweg iets te vinden, maar het is aangenamer voor onze chauffeur als hij niet in het donker moet rijden.

Een kleine vertraging ten gevolge van een file voor een accident niet te na gelaten, verloopt onze rit naar wens. Om 20u15 bereiken we 'Black Bear Diner', een restaurantje waar we nog niet van gehoord hebben, maar dat blijkbaar deel uitmaakt van een keten. Het staat omschreven als een 'family restaurant' en als we binnenkomen, zien we meteen wat ze ermee bedoelen: veel houtwerk, een gezellige, ietwat ouderwets aandoende aankleding en een no-nonsense menu met veel 'homecooked dishes'. Het doet me een beetje denken aan het concept van 'Cracker Barrel Country Store'.

De oudere dame die ons super enthousiast begroet aan de aanmeldbalie blijkt ook onze serveerster te zijn. Ze is goedlachs, behandelt ons op een zeer losse, familiaire manier en babbelt honderduit. Omdat het een familierestaurant is, wordt er hier geen alcohol geserveerd, maar een grote beker water is meer dan voldoende om onze dorst te lessen. De tomatensoep – een cup volgens de kaart, eerder een grote kom in realiteit – is vergezeld van crackers en corn bread dat nog warm is. Door een foutje in de keuken krijg ik toch gravy op m'n pot roast. Geen enkel probleem: deze schotel mag ik houden en ik krijg een nieuw bord met lekkers zonder gravy. Het dessert dat Hoesy kiest – een bear claw – kan minstens 2 personen plezieren. Als we de rekening krijgen, is het nogmaals aangenaam verrast zijn: nog geen 40,00 USD voor een avondmaal waarvan we morgen nóg eens met z'n tweeën kunnen eten. Alleen al voor de vriendelijkheid geven we een tip van 20%. We worden met een knuffel uitgeleide gedaan.

Tijdens de maaltijd hebben we alvast bekeken waaraan we ons morgen in Timpanogos Cave National Monument mogen verwachten. Blijkt dat we ons kunnen inschrijven voor een door een ranger geleide tocht doorheen de 3 grotten die de hoofdattractie van deze plaats uitmaken. Om 08u30 zijn er nog 2 plaatsjes: we leggen dadelijk onze reservatie vast. Als we om 07u00 opstaan, is dit perfect haalbaar.

Rond 22u00 vinden we na enige speurwerk het voor ons gereserveerde plekje op Willow Park RV Campground. Drie hertjes die er in de onmiddellijke nabijheid staan te grazen, wandelen een eindje verder. De camping is bijna verlaten: slechts hier en daar staat er nog een kampeerwagen. Een beetje vreemd zicht na de voorbije dagen van zoeken naar een geschikte overnachtingsplaats. We besluiten de waterverwarmer niet meer te gebruiken, en koken een moortje water voor de afwas. Enkele onderdelen daarvan heb ik immers nodig om alvast de fruitsla voor morgen te maken. Het plan is enigszins aangepast: we gaan eerst naar het visitor center rijden en daar op de parking ontbijten. Op die manier hoeven we ons niet ongerust te maken dat we niet op tijd aanwezig zijn.

17: I Was Petrified

Van op de andere oever van de rivier waar we kamperen, weerklinkt enkele keren een bevreemdende kreet. Zou het een vos kunnen zijn? Het is 23u00…

Dag 41: Van Lehi (UT) naar Monticello (UT)

286 mijlen vandaag / 19315 km in totaal / 13875 stappen vandaag

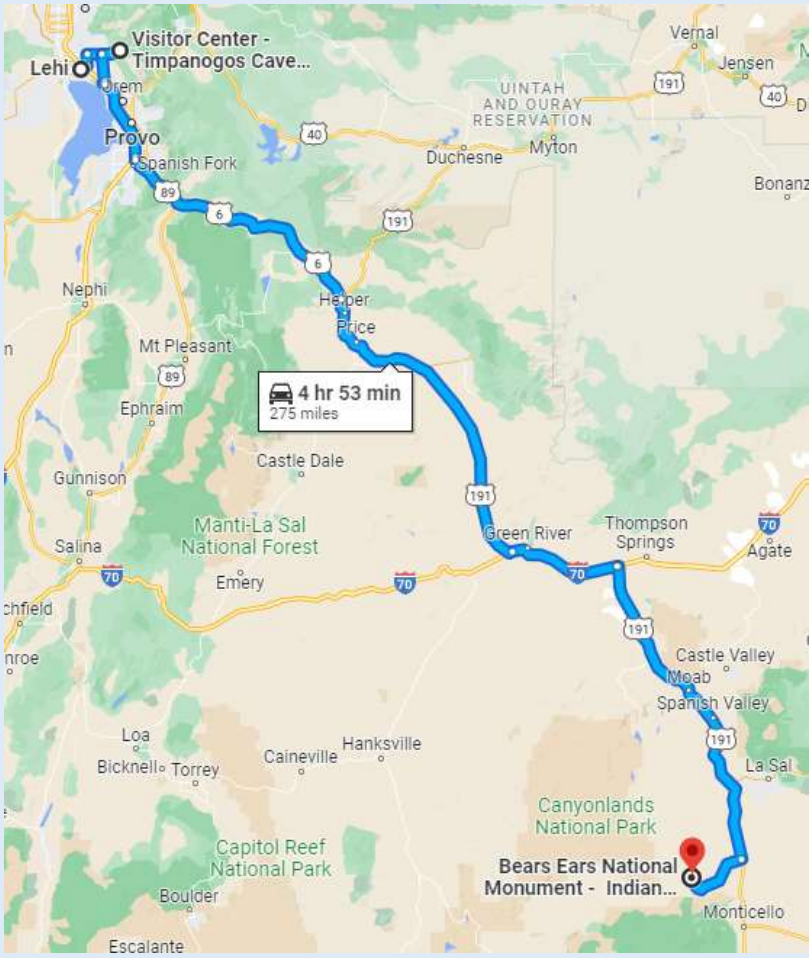

Hoe het komt, weet ik niet, maar ik ben al vroeg wakker. 'Vroeg' als in 'ik wil zelfs niet naar m'n GSM kijken om te zien hoe laat het is, want het is sowieso té vroeg'. Als Hoesy even later ook tekenen van ontwaken vertoont, vraag ik hem naar het tijdstip: 06u30. Hij heeft evenmin goed geslapen, wat raar is: het is een rustige plek, en buiten het gebruikelijke lawaai van het ochtendverkeer in de verte, is er niets dat ons stoort. We moeten er ook niet mee inzitten dat we te laat op de plaats van afspraak zullen arriveren: we hebben alles ruim geschat. Of zou er iets anders op til zijn, onbewust een niet nader te verklaren gevoel van… ?

We schieten in onze wandelkleren en gaan iets verderop op de nog steeds bijna lege camping aan een kraantje onze watervoorraad terug aanvullen. Dan zetten we koers richting Timpanogos Cave National Monument, een klein half uurtje rijden van onze overnachtingsplaats. Op de parking aan het bezoekercentrum is er zeker nog voldoende plaats, alleen zijn er geen aparte plekken voor RV's voorzien.

Hoesy stalt ons huis op wielen zo goed mogelijk aan de kant, zodat we de doorgang niet belemmeren. Vlug koffie zetten en ons ontbijt naar binnen werken: we hebben nog een half uur.

Aangezien het nog fris is op dit tamelijk vroege tijdstip en het in de grotten slechts

een 7°C warm is, doe ik een hoodie én m'n wandeltrui aan. Aan het verzamelpunt buiten zit een ranger die ons het verloop van de tocht toelicht. Eerst is er een individuele hike naar boven, de berg op tot aan de ingang van de grotten. Daar neemt een collega de groep onder zijn of haar hoede en leidt die gedurende een uur doorheen de wondere wereld van speleologie. Daarna dalen we op ons eigen tempo terug de berg af. Het hele gebeuren zou zo'n 3,5 uur in beslag nemen.

De trail naar boven kent een hoogteverschil van maar liefst 1.092 feet, zijnde 333 m – of 102 verdiepingen van een wolkenkrabber, zoals een van de informatieborden aangeeft – maar het pad naar de top is geasfalteerd en kent ettelijke haarspeldbochten, waardoor de stijging geleidelijker verloopt. Soms is er een geel-rode stippellijn op de weg getekend, een teken dat je daar onder geen beding mag halthouden, wegens reëel lawinegevaar. Onderweg staan er op verschillende plaatsen borden met weetjes over de geologie, de fauna en flora van de streek, of gewoon tips i.v.m. hiken en gezondheid: hou je hartslag in de gaten, drink voldoende, … Alhoewel er weinig tot geen verbinding is,

komt er toch op een bepaald moment een berichtje van Amber binnen: 'Hoeveel verschil is het nu? 8u?'. Vreemd…

Op een splitsing staat er een grote metalen kist, beerveilig vergrendeld: hier moeten alle spulletjes achtergelaten worden waarmee je de grotten niet in mag. Rugzakken, draagzakken voor baby's, wandelsticks, … Zowel Hoesy als ikzelf leggen er onze trui in: veel te warm, zelfs al hebben we de hele tijd in de schaduw geklommen. Als we bijna aan het einde van de klim zijn, daagt er een stenen gebouwtje op met het toepasselijke opschrift: 'Restrooms: last chance!'. En dan is er iets hoger een 2de bouwsel, eerder een stenen overdekking over de weg, waar zitbanken staan: daar worden we verondersteld te wachten totdat het de beurt aan onze groep is om de binnenkant van de berg te gaan verkennen. Ik controleer m'n Runkeeper-app: we hebben 2,57 km afgelegd op 53 minuten en 47 seconden. Grappend log ik onze hike met de woorden: 'Hiking up to the entrance of the Timpanogos Cave. We kregen anderhalf uur om er te geraken, wij deden het op minder dan een uur ☺.'

Net voordat ranger Janet, een oudere vrouw, ons verzamelt, stuur ik nog een berichtje naar onze Messengergroep 'Familiegesprek': 'Nu verdwijnen we voor een uurtje onder de berg. Gimli will lead the way (heeft enkel betekenis voor LoTR-fans). Tot straks!' Geen antwoord, wat logisch is, natuurlijk: er is geen bereik hier. Toch kan ik een vreemd gevoel niet van me afschudden: er is iets aan de hand…

17: I Was Petrified

Ranger Janet leidt ons groepje naar een deur in de rotswand die zo uit een scène van bovenvernoemde trilogie kan geplukt zijn: alleen een manestraal die de onzichtbare runen doet oplichten, ontbreekt nog. In plaats daarvan neemt de ranger een sleutel en opent de deur. In een voorportaaltje geeft ze de inleidende uitleg en vraagt ons met aandrang om niets aan te raken, niets achter te laten, kortom, de plaatsen waar we gaan doorwandelen, te eerbiedigen en te beschermen.

Wat volgt, is een ontdekkingstocht van een uur van 3 prachtige grotten vol wonderbaarlijke kunstwerken: Hansen Cave, Middle Cave en Timpanogos Cave. Ranger Janet vertelt hoe in het begin, vlak na de ontdekking van de 1ste grot op het einde van de 19de eeuw, ontdekker Hansen excursies naar deze plek organiseerde en toeristen aanmoedigde om stukken uit de grot te hakken als aandenken, of als decoratie voor hun huis. De mensen kerfden respectloos hun naam in de rotswanden, vernielden de broze, natuurlijke beeldhouwwerken. Gelukkig werd in 1922 een presidentieel decreet van kracht dat de plaats een beschermd statuut, een National Monument, verleende.

Stalagtieten en –mieten, kolommen, sluiers en gordijnen, ondergrondse meertjes, 'cave popcorn' en 'cave bacon', diverse benamingen passeren de revue. In de 'Middle Cave' aanschouwen we formaties met de naam 'Chocolate Falls' en 'Coral Gardens'. Ranger Janet speelt met de verlichting, toont aan dat sommige kunstwerken een gele of groene kleur, veroorzaakt door nikkel, vertonen. Andere hebben dan weer een meer roze-oranje tint vanwege de magnesium. In de 'Chimes Chamber' werd er vroeger op de formaties geklopt of ertegen getikt om geluid te maken; een mooiere naam voor deze ruimte is 'Boudoir of the Princess'. We zien een 'baby stalagmite' van 50 jaar oud in de 'Camel Room': de naam is afgeleid van een formatie in de vorm van een rustende kameel. Andere mensen zien hier een mummie, het hoofd van George Washington, een wortel, kortom, 'Imagination Room' is een verdienstelijke 2de benaming. We sluipen gebukt door nauwe gangetjes, ontwijken behendig uitstekende punten, en kijken omhoog, recht in 'Santa Claus' Chimney'.

En dan gaan we door een 2de zware houten deur en staan we terug in het daglicht. Ranger Janet dankt ons voor de medewerking en aandacht die we besteed hebben aan het omzichtig laveren door deze ruimtes en nodigt ons uit voor een speciaal extraatje.

Omdat het de 100ste verjaardag van dit ontzagwekkende monument is, wordt er een tijdscapsule aangemaakt. Iedereen die wil, mag zijn of haar bedenkingen en gevoelens op papier zetten. Deze worden allemaal in de capsule verzegeld en volgende eeuw, op de 200ste verjaardag, geopenbaard. Wij zijn er dan allang niet meer, maar toch vertel ik over onze Alaska road trip en het feit dat we elk moment een 3de kleinkindje kunnen verwelkomen. Ik onderteken met onze namen en die van onze 4 kids. Leuk initiatief!

Het is iets na elven, en we wandelen terug naar het toiletgebouwtje als ik plots verbinding krijg en zie dat Amber ons heeft proberen te bereiken. Tegelijkertijd een SMS'je dat oppopt: 'Geen bereik? We hebben iemand voor te stellen…' Dat kan maar 1 ding betekenen! Snel zoeken we een rustig plaatsje mét bereik op, zetten ons op een van de aanwezige zitbanken en bellen via WhatsApp. We krijgen het beeld van Sander met een klein mensje op z'n borst: kleinzoon Louie is geboren! Wat een fantastisch nieuws! Alles is vlot verlopen: in gang gezet, aan 7 cm eventjes een infuus vanwege een haperende ontsluiting, aan 9 cm een epidurale gevraagd, maar niet meer gekregen, want Louie kondigde zich aan. Een ferme brok van 4,960 kg en 55 cm! Amai, en ik die dacht dat onze Seighin met z'n net geen 4,5 kg een zware jongen was!

We babbelen gedurende een half uurtje in een landschap dat nu nóg meer magie heeft gekregen, en nemen dan afscheid: "Tot heel gauw!" Vlug even een plasje doen, onze spulletjes uit de metalen kist halen en vervolgens de terugtocht naar beneden aanvatten. Ik zweef bijna de berg af, ben de hele tijd aan 't glimlachen, moet moeite doen om niet elke passant het heugelijke nieuws te vertellen. Terug aan het bezoekerscentrum zijn er enkele rangers het 'slachtoffer' van mijn verhaal. We kopen een houten magneetje en een gedenkpenning, om toch iets van aandenken aan de jongste spruit te kunnen geven.

Om 12u40 zijn we omgekleed en vervolgen we onze lange rit richting zuiden. Ik let niet op de omgeving, maar bel met mijn ouders en surf naar de website van 'De Kinderplaneet' voor nóg een geboortecadeautje. Na overleg met de kersverse mama wordt het een knuffelbeer die geluid maakt: heel rustgevend om in slaap te vallen. Ons 'grote' geschenk hebben we al eerder aangeschaft; voor de rest van het bedrag dat we voorzien hebben, vraagt Amber een leuk kerstoutfitje van de States: er MOET nog gewinkeld worden!

Ik kijk net op tijd op om het bord van de TJ Maxx te zien, maar net te laat om Hoesy ertoe aan te zetten af te slaan. Verdorie, had ik nu maar een minuutje eerder op de weg gelet! De chauffeur rijdt onverstoorbaar voort, om 2

mijl verder de parking van de Walmart op te rijden. Even tanken, enkele inkopen doen – "No, ma'am, we don't sell alcohol here: this is Utah! You can buy champagne in a liquor store. Congratulations on the birth of your grandson!" Meteen plan ik in de Waze op onze route een stop bij een drankenhandel in Moab, UT in.

Om 14u00 zijn we opnieuw aan 't rijden. We zullen zo'n 4 uur onderweg zijn, dus ik smeer opnieuw de bokes, zodat we ze uit het vuistje kunnen opeten. Daarna hou ik me bezig met het sturen van het fijne nieuws naar mijn vriendinnen, en het schrijven aan ons reisdagboek. Zou ik echt een voorgevoel gehad hebben dat m'n onrustige nacht veroorzaakt heeft? Het gekke is ook dat ik een 10-tal dagen geleden in een opwelling een berichtje naar Amber gestuurd had: "By the way: Lowie vind ik ook een toffe naam. Past goed bij Lily en Ellie ☺." Ambers antwoord luidde als volgt: "Voor 'n jongensnaam is die lang mee in de running geweest!" Gek, toch?

17: I Was Petrified

Om 16u50 passeren we het bord van Arches National Park, 10 minuutjes later bevinden we ons in Moab. Als ik de fles 'Blanc de Pinot Noir (Chandon)' aan de kassa van de drankenhandel wil afrekenen, moet ik even terug naar buiten: m'n Belgische identiteitskaart wordt niet aanvaard ter legitimatie, evenmin als m'n rijbewijs. Met m'n reispas lukt het wel; de kassierster verontschuldigt zich en wenst me proficiat: "Happy celebrations!" Weer een dik half uur verder stoppen we even aan de zijkant van de weg om een prachtige 'arch' te fotograferen die er plompverloren in de vlakte mooi staat te wezen.

Het laatste stuk naar 'Bears Ears National Monument' is een smallere weg die vol haarspeldbochten zit. Met de zon die laag staat, en af en toe het zicht belemmert, is het geen sinecure voor mijn chauffeur, maar hij is kundig genoeg om schijnbaar moeiteloos het traject af te leggen. Uit het niets duikt plots het bord 'Newspaper Rock' op: een site met petrogliefen? We slaan af en komen op een volledig verlaten parking terecht. Er is een toiletgebouwtje met daarnaast enkele panelen met informatie en een doos met foldertjes. Blijkt dat Bears Ears National Park geen park is dat rond 1 monument/berg in de vorm van een berenkop aangelegd is, maar de naam van een gebied met geografische bezienswaardigheden dat ten oosten van 'Canyonlands National Park' ligt. Hm, interessant! Dit betekent dat we het bezoekercentrum, dat nu al gesloten is, niet echt nodig hebben: we kunnen aan de hand van dit foldertje zelf exploreren.

Eerst en vooral een bezoekje aan de indrukwekkende rotswand vlakbij. Die staat zoals verwacht volgetekend met allerhande petrogliefen: herten, elanden, bizons, bighorn sheep, dierenhuiden, poot- en voetafdrukken (raar: verschillende menselijke voeten met 6 tenen!), paardrijdende figuurtjes. Op het informatiebord staat te lezen dat geleerden die deze rots bestuderen nog niet achterhaald hebben wat de betekenis van de tekeningen is: is het een verhaal dat hier verteld wordt, of gewoon wat doodling? Misschien is het een boodschap om de jachtgoden gunstig te stemmen of een verzameling van clansymbolen. Alleszins, in het Navajo heeft de rots de mooie naam 'Tse' Hane': 'Rock that tells a story'.

Terug in de RV bestudeer ik opnieuw het foldertje en zie dat er een aantal campings op aangegeven staan. Aangezien we al een tijdje zonder bereik zitten, is er geen mogelijkheid om deze te contacteren. De afstand ernaartoe lijkt echter niet onoverkoombaar groot te zijn, dus zetten we koers naar de 1ste campground.

Op weg ernaartoe belanden we in een andere, sprookjesachtige wereld: hoge, oranje-rode rotspartijen in grillige vormen bepalen het landschap, de ene al mooier en adembenemender dan de andere. Ik blijf foto's trekken: achter elke bocht van de weg duikt er een nieuw kunstwerk op. Het doet ons een beetje denken aan het kleine 'Valley of the Gods' in Utah, ook wel 'Mini Monument Valley' genoemd. Alleszins, het is overweldigend mooi. We spotten ook enkele keren vogels op hoge poten die als kiekens zonder kop de baan oversteken wanneer wij naderen. Ze lijken op kalkoenen, maar dan de outdoor (niet-vetgemeste) versie: wild turkey?

Even verder staan op een willekeurige parking met sanitair gebouwtje, maar zonder bezienswaardigheid of trailhead, enkele auto's en een RV. De bestuurder van deze laatste is duidelijk voorbereidingen voor het avondmaal aan 't treffen. Tiens, er staat toch nergens aangegeven dat dit een camping is? We rijden er even op, maar bespeuren nergens een 'fire pit', volgens de folder het teken dat daar gekampeerd mag worden. Verder dan maar weer.

Tenslotte bereiken we rond 19u00 'Superbowl Campground & Group Site'. We volgen de lange, hobbelige grintweg die uitgeeft op een lus met op regelmatige afstand van elkaar kampeerstroken. Aan de toegang staat er een instructiebord en een houdertje met enveloppes + brievenbus. Eerst rijd je de camping op en kies je een plaatsje. Vervolgens noteer je het nummer, vul je de gevraagde informatie op de envelop in, steek je gepast cash geld erin en deponeer je ze in de brievenbus. Oesje, cash geld, dat kan een probleem worden: ik heb enkel 13,00 USD en voor de rest alleen briefjes van 20,00 USD! We rijden de kampeergrond op en stoppen bij de 1ste kampeerders, een koppel, om te vragen of zij misschien kunnen wisselen. Het blijken Duitsers te zijn, en de conversatie wordt in (school)Duits voortgezet. Ze kunnen me niet helpen, maar misschien 1 van de 2 andere medekampeerders?

De 2de persoon die ik aanspreek, een Amerikaanse dame die in haar eentje met een tent op stap is, heeft evenmin gepast geld, maar geeft me zomaar 2 dollarbiljetten: "I insist, please!" Super vriendelijk van haar! We kiezen een fijn plekje uit en vervolledigen het 'inschrijvingsproces'. Eens gesetteld, nemen we de omgeving in ons op: fantastisch mooie plek waar we ons bevinden! Het is een rotswoestijnachtige plaats, maar er groeien lage bosjes en hier en daar staat er een laag boompje. Genoeg toiletgebouwtjes ook, en elke kampeerplek heeft een eigen tafel met banken en een fire pit.

We halen de gekoelde fles bubbels boven, vullen de kommetjes met chips en dipsaus, steken de Yankee Candle kaars aan en maken het ons buiten in de ondergaande zon gemakkelijk. *Dit-is-episch!* Wat een verwennerij! We klinken op onze gloednieuwe kleinzoon, en genieten van een uitgebreid aperitief. Als het bijna donker is, verhuizen we naar ons huis op wielen, en zetten even de generator aan om de 'doggie bags' van gisteren te kunnen opwarmen. In tegenstelling tot wat ik verwachtte, raakt de fles

bubbels probleemloos leeg; we drinken zelfs nog een glaasje rode wijn: 'Celebration in style!' Nog een stukje 'bear claw' als dessert en de feestmaaltijd is compleet.

Voordat we gaan slapen, begeven we ons nog even terug naar buiten en blijven geruime tijd de intense sterrenhemel boven ons hoofd bewonderen. Het is zo donker dat we zelfs de melkweg kunnen zien. Enkel het schijnsel van de kampvuurtjes van onze 'buren' licht het duister minimaal op. Er heerst een vredige stilte, alhoewel ik er zeker van ben dat er hier tal van (nacht)dieren leven. Dit wordt een uitstekende nacht!

PIC•COLLAGE

Dag 42: Van Monticello (UT) naar Glenrio (NM)

562 mijlen vandaag / 20220 km in totaal / 5753 stappen vandaag

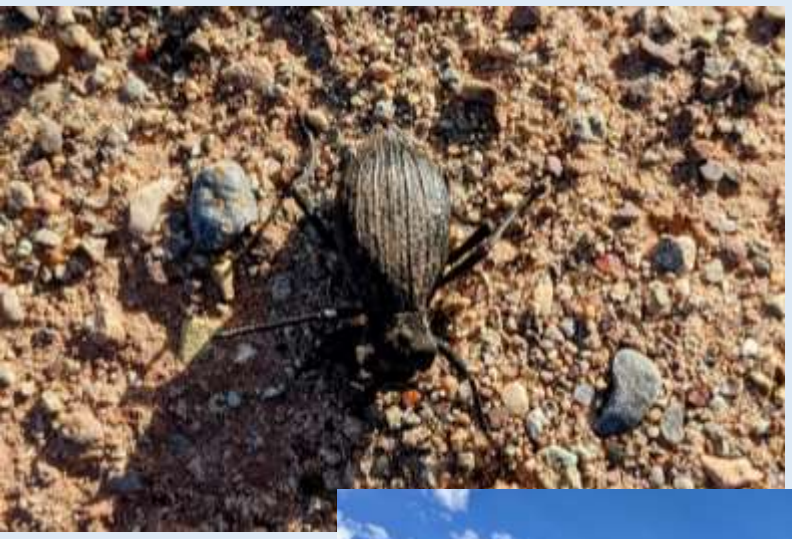

Neen, in tegenstelling tot wat ik verwacht had, heb ik niet goed (lees: aan een stuk door) geslapen. Verschillende keren ben ik wakker geworden, telkens uit een eigenaardige droom en met een lichte hoofdpijn. Een katerke? Toch laat ik het niet aan m'n hart komen: het uitzicht uit ons 'slaapkamerraampje' is fenomenaal. We hebben de gordijntjes open gelaten, en ik kijk recht op een met sterren bezaaide

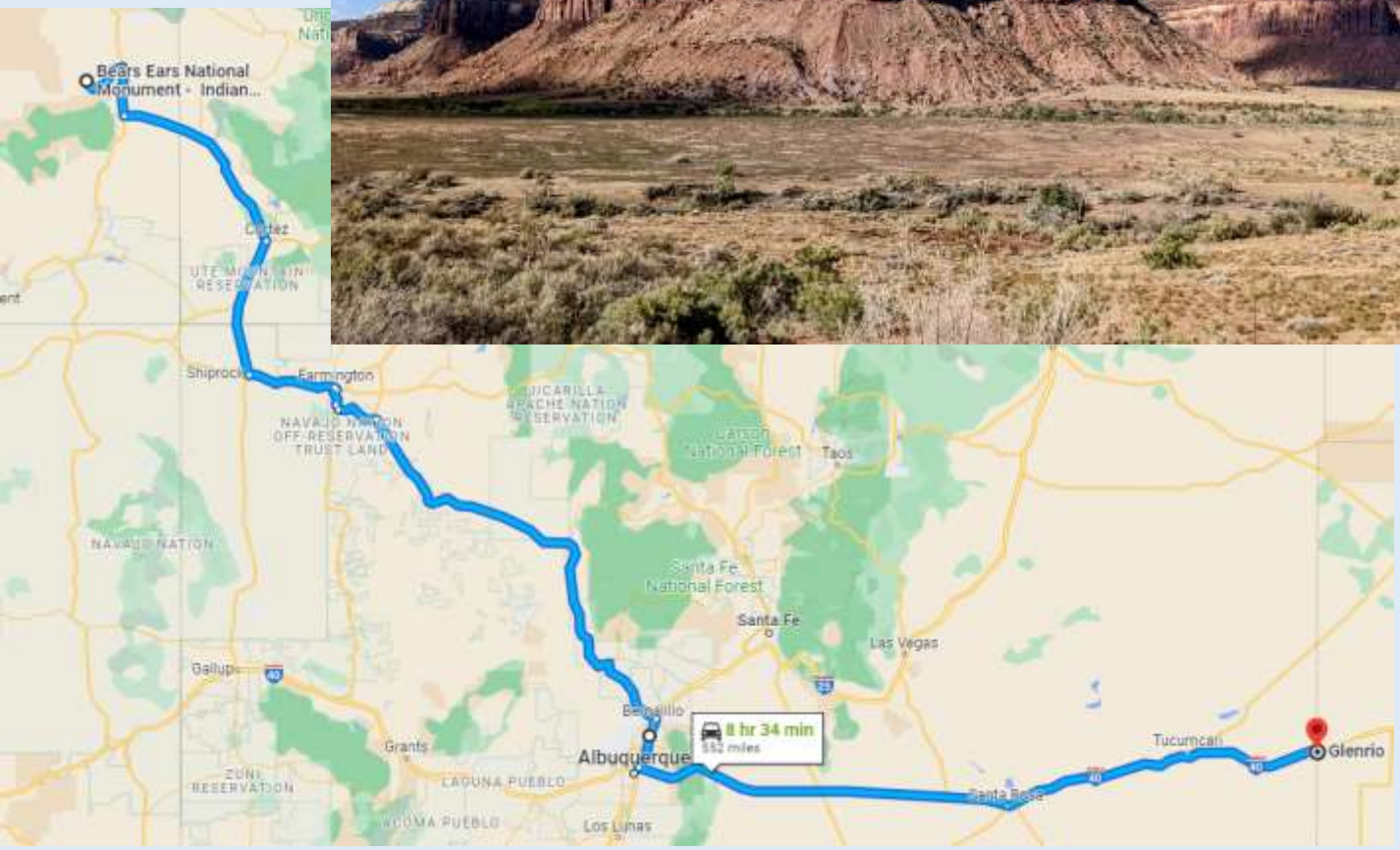

lucht, met de Grote Beer op een prominente plaats.

Om iets voor achten staan we op. Ik leg dadelijk de waterverwarmer aan, want we willen allebei een doucheke nemen, én de afwas van gisterenavond moet nog weggewerkt worden vooraleer we kunnen ontbijten. Hoesy springt als 1ste onder de deugddoende waterstraal, daarna is het mijn beurt. Terwijl hij zich over de vaat ontfermt – we hebben de koffiepot en 2 mokken nodig! – hou ik me bezig met de fruitsla. Dan begeven we ons met onze ontbijtkom en koffietas naar buiten: het is zalig weer, dus ontbijten we aan de picknicktafel, terwijl de ochtendzon aan kracht wint. Genieten!

Ondanks het tamelijk vroege uur zijn de andere kampeerders ook al wakker, en een voor een verlaten ze dit vredige plekje. Na de afwas, vegen en swifferen zijn wij de een na laatsten die met tegenzin afscheid nemen van 'Superbowl Campground': die was met stip een van de beste overnachtingsplekjes van deze reis!

Het is nog geen 10u00 als we terug koers zetten naar de hoofdweg, terug voorbij al die mooie natuurlijke bouwwerken. Hoesy heeft al terug verbinding, maar ik moet nog wat geduld oefenen, wat vervelend is, want ik brand van nieuwsgierigheid om te vernemen hoe het met onze 1ste kleinzoon is. Ongeduldig schakel ik m'n GSM uit en terug aan, wat weinig

verbetering biedt. Eindelijk krijg ik ook terug bereik: aan de geluidjes en pingetjes te horen, hebben de kersverse ouders het heugelijk nieuws wereldkundig gemaakt (lees: op social media gezet). Het regent reacties en gelukwensen, en ik heb de hele voormiddag nodig om ze te beantwoorden.

Dat kan zonder probleem, want vandaag wordt het een volledige dag rijden, en niets anders. Hoesy heeft berekend dat we nog zo'n 24 uur onderweg zullen zijn om de slordige 1.900 mijl te overbruggen. Dit betekent hoogstwaarschijnlijk dat we het laatste nationale park dat op ons lijstje staat, niet zullen kunnen bezoeken: Aztex Ruins National Monument in New Mexico. Het ligt wel degelijk op onze reisweg, alleen zitten we krap in tijd: we moeten immers ook nog bij Abby binnenspringen én ik heb m'n shoppingvoornemen ook nog niet helemaal laten varen.

Om 11u00 bemerkt Hoesy net te laat het welkombord van Colorado: hè, verdorie, waarom worden die staatsgrenzen niet aangegeven in Waze? We bevinden ons op een vrijwel uitgestorven weg, dus mijn chauffeur maakt iets verderop een bocht van 180°, zodat ik het bord toch nog kan fotograferen. Met de volgende grensovergang hebben we minder geluk: een goed anderhalf uur later ziet Hoesy een plaatsnaambord dat hem doet besluiten dat we ons in 'The Land of Enchantment' bevinden. Ik controleer dit snel via

17: I Was Petrified

Google Maps: yep, rond 12u30 moeten we New Mexico binnengereden zijn. We hebben het bord nooit gezien.

Aangezien ik deze morgen opgemerkt heb dat onze douchevloer zich met water vulde toen we het afwaswater lieten weglopen, moeten we op zoek naar een dumpplaats. Met behulp van de RV Dump Sites-app op m'n GSM, een haperende Waze en een werkende Google Drive lokaliseer ik er een aan een Conoco-benzinestation in Farmington, NM. Hm, dit is een tamelijk groot stadje: zou er hier een TJ Maxx zijn? Bingo, mits slechts 2 minuutjes extra reistijd is er een vestiging van een van m'n favoriete ketens! Hoesy laat zich vermurwen – "Enkel binnen en buiten, je hebt geen tijd om rond te snuisteren, hè!" – en om 13u45 wandelen we de winkel binnen. Belangrijkste zaken op m'n lijstje: drinkbus voor Loic en z'n maat, ondergoed voor onze oudste zoon, nog wat van die lekkere 'Pumpkin Spice Moose Mix'-koffie en misschien een outfitje voor Louieke?

Een half uur later stappen we onze RV terug in, met ongeveer al het gewenste, behalve dan de drinkbussen, en niet 1, maar 4 outfitjes ☺. Toch een klein deeltje van m'n behoorlijk groot boodschappenlijstje geschrapt! En weer rijden we voort, alsmaar meer naar het zuidoosten. We krijgen bericht dat het nieuwe gezinnetje het moederhuis heeft mogen verlaten en zich thuis aan 't nestelen is. Lekker rustig, want grote zussen zijn nog effe weg: Lily zit met opi en omi in Venetië, Ellie bij een van haar meters. Ik smeer de bokes, zodat we geen tijd verliezen met te stoppen voor de lunch.

Het voorbijglijdende landschap biedt veel afwisseling: eerst open vlakten, dan weer heuvels, en nog wat later oude bergtoppen. Af en toe passeren we een slaperig dorpje of een grote stad. Om 17u15, ter hoogte van Albuquerque, NM zien in we in de verte een steeds donker wordende lucht waartegen af en toe een felle bliksemschicht zich aftekent: slecht weer op komst! Hoesy heeft moeite om onze grote beest recht te houden door de stevige rukwinden.

Vlak voordat we de stad binnenrijden, buigt de snelweg af naar het zuiden: we zitten op de ring rond Albuquerque. Waze geeft files aan; van het ene moment op het andere is de zon weg en valt de regen in een stroom naar beneden. Eum, liefst geen herhaling van de vorige keer dat we in NM waren: toen werden we aan den lijve geconfronteerd met een 'flash flood'! We bevinden ons pal op de scheidingslijn tussen het goeie en het slechte weer: door dit spel van wolken en regen worden we getrakteerd op een dubbele regenboog, bij tijden super intens van kleur.

Eens voorbij Albuquerque komen we in rustiger vaarwater terecht: de regen houdt op, de regenbogen verdwijnen. Een uurtje later lassen we een plasstop in en bespreken we het verdere reisverloop. Hoesy plant om nog een anderhalf uur à 2 uur te rijden, zodat we de grens met Texas vandaag nog kunnen oversteken. Ik ga aan de slag op m'n GSM om een geschikte overnachtingsplek te vinden. Eerst google ik op RV campgrounds in de buurt van Vega, TX, een stadje na de grens, maar voor Amarillo, TX. Er zijn er een aantal, maar de chauffeur heeft liever een niet-betalende optie vanavond. In de Overlander-app op zijn iPhone zijn de RV-stops dun gezaaid, maar Russell's Travel Center in Glenrio, NM staat hoog aangeschreven. Deze plaats is in handen van een familie met dezelfde naam die in 1964 van Montana naar New Mexico verhuisde en door hard werken en een rotsvast christelijk geloof eigenhandig kruidenierszaken en truckstops heeft opgebouwd – deze info heb ik van de website geplukt.

Anyways, het is nog een anderhalf uur rijden tot daar: Hoesy ziet dit zitten. Ik serveer alvast een aperitiefje: een bekertje met knabbels, ice tea voor de chauffeur, een roseetje voor de copiloot. Ondertussen gaat achter ons de zon in vlammende kleuren onder. Om mijn chauffeur alert te houden, lees ik amusante nieuwtjes van het internet voor. Ook voer ik een interessant gesprek met onze dochter, die (nog) wakker is. Op het geboortekaartje merk ik een vergetelheidje op: de login en het wachtwoord voor de geboortelijst staan vermeld, maar niet de winkel. Gelukkig kan dit nog aangepast worden: het geboortekaartje is nog niet in druk. Ik pols naar een beloning in de vorm van een fles bubbels voor de alerte vinder… ☺

Om 20u45 arriveren we bij Russell's Travel Center: het is een grote zaak langsheen de snelweg gelegen. Er is een benzinestation met mogelijkheid tot inslaan van vers water, en verder een kruidenierszaak, diner, toiletten en douchemogelijkheden, een wasserette, een museumpje met antieke auto's 'Route 66'-stijl en zelfs een heuse kapel, waar er op zondag 2 erediensten worden gehouden. Wat ook interessant is, is het feit dat er aparte overnachtingsplaatsen voor trucks en RV's zijn.

Nadat we ons van benzine en vers water voorzien hebben, zoeken we een rustig plekje op de parking. We warmen ons microgolfkostje op en onder het genot van een glaasje wijn eten we ons avondmaal. Het plan is om morgen vroeg op te staan, zodat we zoveel mogelijk mijlen kunnen rijden: het is immers de voorlaatste volledige reisdag, en hoe meer afstand we morgen afleggen, des te minder stress er is voor donderdag. Hoesy kruipt dan ook al onder, of beter gezegd, bovenop de lakens – het is warm! – terwijl ik me nog even bezighoud met wat Russische lessen op Duolingo. Iets zegt me dat het deze nacht buiten absoluut niet zo'n feeërieke sfeer zal zijn als de vorige nacht…